

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/163/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716204260
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7716204260.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Frederiky Zozuláckovej a JUDr. Imricha Volkaia v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého X.M. N. Č. nar. XX.X.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce dieťaťa rodičov: X. Č. nar. XX.X.XXXX bývajúcej v H. U. na ul. X.. H. XXX/XX zastúpenej JUDr. Andrejom Molnárom advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Kráľovskom Chlmcu na ul. Majlátha č. 2518/14 a Mgr. Z. Č. nar. X.X.XXXX bývajúceho v S. na ul. K.. E. č. XXXX/XX o určenie výživného a úprave styku na čas po rozvode, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 24.04.2019 č. k. 15P 93/2016-293 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal otca prispievať na výživu mal. X. N. sumou 100€ mesačne matke, vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred, počnúc dňom 19.12.2017. Dĺžné výživné za obdobie od 19.12.2017 do 24.4.2019 v sume 680 € povolil otcovi splácať v 68 eurových mesačných splátkach, splatných spolu s bežným výživným, pod následkami straty výhody splátok s tým, že prvá splátka je splatná 15-tym dňom nasledujúceho mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Uložil matke povinnosť umožniť otcovi telefonický kontakt s maloletým každý týždeň v pondelok, utorok a stredu v čase od 18.30 hod. do 19.00 hod. a každý nepárny týždeň v nedeľu v čase od 18.30 hod. do 19.00 hod. z mobilného telefónu, ktorý maloletému zabezpečil otec. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu matka podala odvolanie proti všetkým výrokom okrem výroku, ktorým súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a navrhla, aby Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil a zaviazal otca maloletého k plateniu výživného vo výške 200€ počnúc 19.12.2017 tak, aby dĺžné výživné uhradil k rukám matky maloletého do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň zmenil výrok o povinnosti matky umožniť otcovi telefonický kontakt s maloletým každý týždeň v stredu v čase od 18:30 hod. do 19:00 hod. a každý nepárny týždeň v nedeľu v čase od 18:30 hod. do 19:00 hod. Odvolacie dôvody uplatnila v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Citovala ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Maloleté dieťa je oprávnené sa podieľať na životnej úrovni svojich rodičov a má mať zabezpečený prístup k všetkému hmotnému majetku, ktorým disponujú jeho rodičia. Vyživovacia povinnosť rodiča, ktorý nemá dieťa vo svojej osobnej starostlivosti, sa nemôže obmedziť len na konkrétne výdavky na stravu a ošatenie, keďže výdavky spojené s výchovou a výživou maloletého dieťaťa treba analyzovať v širšom rozsahu. Poukázala na to, že maloleté dieťa má nárok aj na kultúrne vyžitie, na rôzne športové a voľnočasové podujatia, ktoré sú bežné

pre iné deti, ktorých rodičia majú obdobnú životnú úroveň ako matka a otec maloletého. Uviedla, že otec maloletého sám užíva zariadený byt v S., využíva osobné motorové vozidlo, ktoré je v ich bezpodielovom spoluvlastníctve a absolvuje týmto motorovým vozidlom zahraničné služobné cesty, podľa jeho tvrdenia „údajne bez náhrady“ a má pravidelný príjem. Konštatovala, že výdavky otca maloletého sú vyššie ako jeho legálny príjem a tak ako v minulosti, aj toho času podľa jej názoru má príjem, ktorý oficiálne nevykazuje, pretože ak by nemal takýto príjem, tak by nemohol hradiť svoje bežné výdavky a jeho tvrdenia, že má rodinu, ktorá mu finančne vypomáha, je priehľadným a neobjektívnym odôvodnením jeho nepravdivých tvrdení. Súd prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom Krajského súdu v Košiciach prezentovaným v uznesení sp. zn. 7CoP/58/2018 zo dňa 31.07.2018, ktorým zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o výživnom a o telefonickom kontakte otca s maloletým, vykonal dokazovanie a to pripojením spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 8P/97/2017, v ktorom sa nachádza výpis z účtu otca maloletého v Slovenskej sporiteľni, a.s., pobočka Michalovce, č. účtu IBAN: SK09 0900 0000 0004 81054463, ktorý svedčí o tom, že otec maloletého od nastúpenia do spoločnosti IUVENTA Michalovce v priebehu niekoľkých rokov (výpisy sú od 01.07.2013 až do 10.02.2018) dlhodobo a pravidelne každý mesiac vkladal na účet finančné prostriedky 400 € až 700 € okrem platu, ktorý mu zasielali na ten istý účet a s vkladmi na účet prestal vtedy, keď v rámci rozvodového konania navrhovateľka poukázala na túto skutočnosť. Vyjadrenie otca maloletého, že nevie, kto mu vkladal tieto finančné prostriedky na účet v priebehu niekoľkých rokov svedčí o tom, že pred súdom nemal záujem pravdivo vypovedať o svojich zárobkových a majetkových pomeroch. Podľa názoru matky netreba ani ďalej skúmať, z akého zdroja mal otec maloletého tieto finančné prostriedky, avšak dôležité je, že otec maloletého mal každý mesiac okrem svojho platu od zamestnávateľa 400 € až 700 € a disponoval týmito prostriedkami na svojom účte. To svedčí o tom, že majetkové pomery umožňujú otcovi prispievať na výživu maloletého mesačne sumou 200 €. Skutočný príjem otca maloletého sa pohyboval mesačne okolo 1.200 € a v priebehu konania otec maloletého odmietol predložiť dôkaz o týchto platbách na svojom účte, popieral túto skutočnosť a po vykonaní tohto dôkazu Okresným súdom Trebišov v rámci vyšetrovacej zásady, zaujal stanovisko, že to nebol on, kto vkladal tieto peniaze na účet. Matka určite nerobila vklady na tento účet, lebo nemala takýto príjem a tvrdenie otca je nepravdivé, nelogické a pri objektívnom vyhodnotení dôkazného stavu súd dospieje k záveru o schopnostiach a možnostiach otca maloletého plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Otec maloletého v priebehu konania tvrdil, že mesačné náklady trojizbového bytu sa pohybujú vo výške 200€ a okrem toho uhrádza 160€ za hypotéku. Treba vziať do úvahy, že otec maloletého sa nezmenil o svojich výdavkoch na prevádzku motorového vozidla, používaní mobilného telefónu, zabezpečení stravy a ošatenia. Je evidentné, že oficiálne deklarovaný príjem nepokrýva skutočné náklady otca maloletého. V konaní otec maloletého nepopieral, že osobným motorovým vozidlom absolvuje služobné cesty, avšak potvrdenie od zamestnávateľa neuvádza žiadne náhrady za tieto cesty, ani stravné v zahraničí, čo pri početnosti týchto ciest by mohlo činiť sumu, ktorá by prevýšila jeho vykázaný mesačný príjem. Otec maloletému X. nekupuje ošatenie, darčeky a iné veci ako tvrdí. Matka vie o tom, že dvakrát do roka na Vianoce a na narodeniny dostáva maloletý darčeky od otca, avšak žiadne ošatenie domov nenesie a matka má vedomosti len o krátkych nohaviciach v hodnote 2,50€, ktoré zakúpil otec maloletému v r. 2019. Matka nepoberá sociálny príspevok na maloletého od 17.01.2019 a snažila sa získať zamestnanie, aby výdavky maloletého mohla hradiť. Čo sa týka potenciality príjmu otca matka uvádza, že otec svoj pracovný pomer ukončil v športovom klube IUVENTA v Michalovciach dohodou o skončení pracovného pomeru. Bolo to jeho rozhodnutie, keďže sa jedná o dvojstranný právny akt a predložené dôkazy z novinových článkov preukázali, že pracovné miesto otca maloletého nezrušili a prezentovali vyjadrenie otca, že už dlhodobo plánoval ukončenie svojej činnosti v tomto športovom klube. Ak by otec maloletého neuzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru, zamestnávateľ mu mal dať výpoveď z organizačných dôvodov alebo pre nadbytočnosť, čím by mu plynula výpovedná lehota a mal by nárok aj na odstupné. Otec maloletého to nevyužil a dohodu o skončení pracovného pomeru uzavrel dňa 20.07.2017 tak, že pracovný pomer skončil ku dňu 31.08.2017, avšak túto dohodu predložil súdu až s odstupom niekoľkých mesiacov, následne požiadal o odročenie pojednávania a od 01.09.2017 bol „praceneschopný“ až do januára 2018, aby znížil svoj príjem a súd pri určení výživného pri vyhlásení rozsudku o rozvode manželstva a o úprave práv k maloletému vychádzal z nemocenského v tomto období. V rámci vykázania príjmu otec maloletého „zabudol“ oznámiť, že dňa 06.10.2017 na jeho účet v Slovenskej sporiteľni, a.s., Slovenský zväz hádzanárov poukázal mzdu 488,88€, čo vyplýva z výpisu z účtu, ktorý získal v konaní 8P/97/2017 Okresný súd Trebišov. V tomto konaní na Okresnom súde Trebišov dňa 28.02.2018 otec maloletého tvrdil, že toho času je stále praceneschopný, nikde nenastúpil a na priamu otázku, či je zamestnaný od 01.02.2018 v spoločnosti EXCEL MEDIA GROUP, Hviezdoslavova Michalovce vypovedal, že síce ho tam volali, ale nenastúpil a nemá žiadnu zmluvu. Poukázala na to, že otec maloletého klamal pred súdom v Trebišove, lebo neskôr v konaní na Okresnom

súde Michalovce predložil pracovnú zmluvu s touto spoločnosťou, z ktorej vyplýva, že od 01.02.2018 je v pracovnom pomere v tejto spoločnosti. Uviedla, že v danom prípade vykonané dôkazy preukázali, že otec maloletého sa vzdal výhodného zamestnania a následného príjmu legálneho aj nelegálneho u zamestnávateľa IUVENTA Michalovce, s.r.o. a preto jeho potencialitu zárobku treba hodnotiť z tohto aspektu. Matka predložila súdu výdavky na maloletého vrátane rôznych daňových dokladov a je samozrejmé, že sa neodkladá každý doklad o nákupe a tieto doklady preukazujú len vyššie sumy, ktoré tvoria výdavky na zabezpečenie potrieb maloletého, avšak v rámci týchto výdavkov nebolo možné predložiť doklady na stravu, ktorú zabezpečuje matka pre maloletého, čo činí značnú finančnú sumu mesačne a otec maloletého zaplatením výživného považuje starostlivosť o neho za splnenú, avšak na druhej strane osobnú starostlivosť, ktorú mu poskytuje matka každý deň nie je možné finančne vyčíslieť. Celkové mesačné výdavky vrátane zabezpečenia stravy pre maloletého sa pohybujú na úrovni cca. 300 € a otec maloletého je schopný a má možnosti platiť výživné pre maloletého vo výške 200 € mesačne. V mesiaci máj 2019 otec zaplatil výživné 100 €. Z tohto výživného na jeden deň pripadá 3,22 € pre potreby maloletého, čo je zjavne nedostatočná suma. Povolenie splátok dlžného výživného v mesačných splátkach až po právoplatnosti rozsudku je spôsob určenia výživného, ktorý zjavne znevýhodňuje maloletého, lebo v rámci odvolacieho konania sa očakáva rozhodnutie cca. do jedného roka a do tej doby otec nebude platiť výživné a nie je možné maloletého a jeho matku postaviť do situácie, že maloletý bude „úverovať“ svojho otca, ktorý má hrať riadne výživné až po právoplatnosti rozsudku, čo bude pomerne dlhá doba a ešte aj v mesačných splátkach. Takto súd poskytne otcovi maloletého skoro dvojročný odklad na platenie skutočnej výšky výživného, čo je v rozpore so základnými záujmami maloletého, preto to nemôže požívať súdnu ochranu. Čo sa týka telefonického kontaktu otca s maloletým, vyslovila názor, že nie je potrebný rozsah, ako žiada otec, lebo aj toho času ide len o formálne krátke rozhovory, o ktoré maloletý nemá záujem, často ani nechce rozprávať s otcom a len na jej naliehanie prebieha konverzácia, ktorá maloletého nudí a neprináša mu zážitok. Z týchto dôvodov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmeniť v rozsahu, ako sa to uvádza v písomnom odvolaní, zaviazat' otca maloletého k plateniu výživného vo výške 200 € počnúc od 19.12.2017 a z tejto sumy vypočítat' dlžné výživné, lebo odvolaním je napadnutý aj výrok o dlžnom výživnom vo výške 680 € za obdobie od 19.12.2017 do 24.04.2019, zároveň zaviazat' otca maloletého, aby dlžné výživné uhradil k rukám matky maloletého do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, a takisto zmeniť výrok o povinnosti matky umožniť otcovi maloletého telefonický kontakt s maloletým každý týždeň v stredu v čase od 18:30 hod. do 19:00 hod. a každý nepárny týždeň v nedeľu v čase od 18:30 hod. do 19:00 hod.

3. K odvolaniu matky podal vyjadrenie otec, v ktorom uviedol, že s odvolaním sa v celom rozsahu nestotožňuje, považuje ho za nedôvodné a podané bez konkretizácie odvolacích dôvodov. Matka v odvolaní len popisuje svoje vyjadrenia prednesené na pojednávaní dňa 24.4.2019, ktoré súd vyhodnotil ako právne irelevantné. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie výstižne odôvodnil napadnuté rozhodnutie, ktorého výroky vyplývajú z vykonaného dokazovania, rešpektujúc právny názor Krajského súdu v Košiciach vyjadrený v uznesení 7CoP/58/2018 zo dňa 30.7.2018, ktorým zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o výživnom a o telefonickom kontakte otca s maloletým. Pri určení výšky výživného súd vychádzal z preukázaného stavu v čase, keď sa konanie viedlo. Uviedol, že matka nikdy nerozporovala, že zo spoločného účtu vybrala 9.000€, ktoré nepoužila na účely výživného. Výdavky na maloletého uvádzané matkou aj súd vyhodnotil ako premrštené a výživné, ktoré súd určil považuje otec za adekvátne vzhľadom na potreby maloletého a jeho majetkové pomery, možnosti a schopnosti. Aj výrok o telefonickom kontakte medzi ním a maloletým je správny, pretože rešpektuje pravidlo o povinnosti rezidentného rodiča dbať na pravidelný kontakt dieťaťa s tým rodičom, ktorému dieťa nie je zverené. Nie je pravda, že maloletý nechce s otcom komunikovať telefonicky, práve naopak, na telefonáty s otcom sa teší. Odvolanie považuje za účelové v snahe zamedziť mu kontakt so synom a získať neprímerané výživné na jeho úkor. Súd prihliadol aj na pomery matky, ktoré sa v priebehu konania výrazne zlepšili nadobudnutím nehnuteľnosti nie nepatrnej hodnoty, ako vyplýva z listu vlastníctva č. XXXX pre k. ú. H. U., pričom jemu zanechala zostatok dlhu na hypotekárnom úvere, na ktorom sa nijako nepodieľa úhradami. Keďže súd správne rozhodol a s jeho výrokmi sa plne stotožňuje, navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

4. Matka v odvolacej replike uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdeniami uvedenými otcom maloletého v jeho vyjadrení, keďže sú nepravdivé a otec maloletého sa účelovo snaží prispôbiť skutkový stav v tejto veci. Jej odvolanie má všetky náležitosti, ktoré sa vyžadujú podľa platného právneho poriadku a v odvolaní sú podrobne uvedené všetky dôvody, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť odvolania. Matka má

naďalej ten názor, že napadnutý rozsudok nie je v súlade so zákonom, nezohľadňuje záujmy maloletého a súd dôkazy vykonané v tomto konaní nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach a preto je rozsudok v rozpore so zákonom. Otec maloletého vo všetkých doterajších prednesoch a vyjadreniach sa účelovo snaží prispôbiť skutkový stav vo veci svojim tvrdeniam napriek tomu, že dôkazy vykonané v tomto konaní negujú jeho tvrdenia. Otec maloletého sám predložil súdu potvrdenie Slovenskej sporiteľne, a.s., zo dňa 23.03.2016 o dispozícii s finančnými prostriedkami na účte č. SK09 0900 0000 0004 8105 4463 o transakcii dňa 20.03.2016, kedy matka z tohto účtu vykonala hotovostný výber. Toto potvrdenie preukazuje, že zo spoločného účtu matka nevybrala 9.000 €, ako to tvrdí otec maloletého, ale 7.500 €. Poukázala na to, že zo sumy 7.500 € odovzdala v hotovosti 2.000 € otcovi maloletého na zaplatenie spoločnej dovolenky v Turecku od 20.07.2016 do 27.07.2016, ktorú objednal otec maloletého a ktorej sa zúčastnili obaja rodičia a maloletý. Výlet uhradili v Maďarsku sumou 529.683 HUF, čo v prepočte predstavuje cca. 1.850 €. Na sporiacom účte ostala suma cca. 1.500 € až 2.000 € a na bežnom účte 2.711,65 €, s ktorými otec maloletého disponoval, preto nie je žiaden nepomer pri nakladaní so spoločnými finančnými prostriedkami. Jednalo sa o spoločný účet matky a otca maloletého, kde poukazovala svoj príjem aj matka. Otec v marci 2016 zrušil matke prístup k spoločnému účtu a matka po rodičovskej dovolenke nastúpila do pracovného pomeru až 01.12.2016, preto z finančných prostriedkov, ktoré vybrala z účtu v hotovosti zabezpečovala výdavky pre seba, aj pre syna. Matka predložila väčšinu daňových dokladov o úhrade výdavkov na maloletého a mala aj rôzne iné výdavky, ku ktorým nedisponuje daňovými dokladmi, čo však neznamená, že tieto výdavky neboli reálne a nie je pravdivé ani tvrdenie otca, že nad rámec výživného sa podieľal na výdavkoch na maloletého. Otec maloletého platí výživné od marca 2018 v sume 60 € mesačne a od rozhodnutia súdu č. k. 15P/93/2016 zo dňa 24.04.2019 platí výživné vo výške 100 €. Potvrdenia, na ktoré sa odvoláva otec maloletého sú z obdobia, keď neplatil žiadne výživné a matke maloletého odovzdával nákupy potravín približne v hodnote 50€ mesačne alebo nákupné poukážky v hodnote 60 € mesačne. Otec maloletého tieto bežné výdavky považuje za úhradu výživného, s čím sa matka nestotožňuje. Od marca 2018 otec maloletého okrem platenia výživného iným spôsobom sa nepodieľa na výdavkoch spojených s výchovou a výživou maloletého. V rámci svojho vyjadrenia otec argumentuje tým, že v priebehu konania sa výrazne zlepšili majetkové pomery matky, keďže nadobudla nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX v k. ú. H. U. a opomenula uviesť túto skutočnosť súdu. Ona nič neopomenula, pretože jej otec Z. M. jej predmetnú nehnuteľnosť daroval na základe darovacej zmluvy zo dňa 26.04.2019, t. j. po pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Ide o zastavanú plochu o výmere 780 m², z čoho vyplýva, že sa nejedná o majetok vyššej hodnoty, z ktorého by mala momentálny finančný ošoh. V rámci svojho vyjadrenia otec maloletého predkladá súdu účelové tvrdenia, avšak nevyjadruje sa k zásadným veciam odvolania matky maloletého najmä v tom smere, že jeho skutočné výdavky sú oveľa vyššie ako jeho deklarovaný príjem v tomto konaní a doteraz nezrejmil, z akých zdrojov hradí výdavky, ktoré presahujú jeho príjem. Otec maloletého vytýka matke, že mu „nechala“ dlh a sám platí hypotekárny úver. Matka poukázala na to, že zmluvu o financovaní bývania č. 001/128134/09-004/000 zo dňa 03.02.2010 uzavrel s VÚB, a.s. výlučne otec maloletého a ona nie je spoludlžníčkou ani ručiteľkou a túto zmluvu uzavrel ešte pred uzavretím manželstva. Od 30.10.2016 nebýva v byte v S., kde žije otec maloletého, preto nie je ochotná hradiť služby spojené s užívaním bytu. Naďalej zastáva názor, že súdom uložená povinnosť zabezpečiť telefonický kontakt s maloletým nie je v záujme maloletého a v danom prípade sa nejedná o jej subjektívnu predstavu, ale o skutočný záujem maloletého. Pri doterajších telefonických kontaktoch maloletý nejaví záujem o takúto komunikáciu s otcom, vo väčšine prípadov po krátkej niekoľkominútovej konverzácii maloletý ukončí rozhovor alebo jednoducho ani nie je ochotný komunikovať s otcom, lebo sa opakujú každý deň tie isté otázky, kde je teraz, čo robí a nejedná sa o skutočný záujem otca, ale skôr o určitú formu kontroly. Preto vyslovila názor, že na telefonickú komunikáciu postačuje ňou navrhnutý rozsah a to každú nepáru nedeľu a každú stredu, čo je zaužívané aj teraz, v čase od 18:30 do 19:30 hod. To, aby spolu s maloletým bola k dispozícii otcovi každý týždeň v pondelok, utorok a stredu je forma kontroly zo strany otca maloletého v záujme presadiť svoje záujmy bez ohľadu na to, aké sú záujmy maloletého a takýmto spôsobom by dochádzalo aj k jej obmedzovaniu, ktorá by si nemohla organizovať svoj program, lebo v nadmernom rozsahu by mala byť k dispozícii otcovi maloletého, aby mohol položiť niekoľko formálnych otázok. Vyjadrenie otca maloletého neprináša žiadne nové poznatky vo veci, nevyvracia ňou tvrdené a preukázané skutočnosti, preto trvá na svojom odvolaní, ktoré podala včas a riadne odôvodnila, ktorým sa domáha zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu podaného odvolania. K svojmu vyjadreniu pripojila fotokópie LV č. XXXX pre k. ú. H. U., potvrdenie Slovenskej sporiteľne, a.s., zmluvu o financovaní bývania s VÚB, a.s.

5. Otec v duplike uviedol, že vyjadrenie matky je plné protichodných tvrdení vo vzťahu ku konaniu. Matka tvrdí, že finančné prostriedky, ktoré bez vedomia otca vybrala pri odchode zo spoločnej domácnosti použila na úhradu potrieb maloletého syna, čo však nie je pravda, keďže z týchto peňazí absolvovala plastickú operáciu u MUDr. S. v Košiciach a do novembra 2016 bývala spolu s ním a dieťaťom v ich byte, kde nič neplatila. Na tvrdenia, že sa nepodieľa na výdavkoch na maloleté dieťa uviedol, že disponuje potvrdeniami vlastnoručne podpísanými matkou, preto o jeho prispievaní na maloleté dieťa nemožno pochybovať. Poprel, že by sa nad rámec výživného nepodieľal na výdavkoch, pretože za inú formu plnenia považuje aj výlety počas prázdnin a nakupovanie vecí bežnej potreby v čase, keď je syn uňho. Tvrdenie matky, že z peňazí, ktoré vybrala financovala spoločnú dovolenku nie je pravdivé, pretože túto dovolenku uhradil on prostredníctvom p. G. L. H., s ktorým sa neskôr vyrovnal, o čom má aj potvrdenie. Vo vzťahu k vyjadreniu matky ohľadom jeho práva telefonicky kontaktovať syna považuje za irelevantnú jej argumentáciu, či sa maloletý teší alebo neteší na telefonáty s ním. Je to jeho právo a pokiaľ si to matka vykladá ako obmedzovanie jej slobody, koná v rozpore so záujmom maloletého. Syn sa mu zdôveril, že matka odkladá mobil na poličku tak, aby naň nedosiahol, čo svedčí o jej charaktere. V závere navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

6. Kolízna opatrovníčka vo vyjadrení k odvolaniu matky uviedla, že zotráva na svojom stanovisku prednesenom na pojednávaní dňa 24.4.2019 a poukázala na skutočnosť, že v rámci konania bolo doplneným dokazovaním preukázané, aké sú schopnosti a možnosti otca podieľať sa na výžive maloletého dieťaťa. V otázke telefonického kontaktu otca s maloletým bolo preukázané, že maloletý vie obsluhovať mobilný telefón a je v jeho záujme, aby bol s otcom v čo najširšom rozsahu v telefonickom kontakte, aby sa otec mohol aj týmto spôsobom podieľať na jeho výchove. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a zákonne vo veci rozhodol, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku v napadnutých výrokoch presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolateľky, odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní.

10. Odvolací súd poukazuje na to, že pri rozhodovaní o výživnom sa použijú zásady citované v ust. § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, z ktorých vyplýva, že kritériami určovania rozsahu výživného sú popri odôvodnených potrebách dieťaťa aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Pri určovaní konkrétneho rozsahu výživného je preto potrebné vychádzať predovšetkým z toho, aká peňažná suma mesačne je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb dieťaťa, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo vlastnom zmysle slova, hmotné potreby, ako sú šatstvo, bielizeň, náklady na bývanie, ako aj potreby súvisiace s rozširovaním a prehľbovaním vzdelania dieťaťa, rozvojom jeho záujmov na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje život kultúrneho človeka v súčasnosti. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým

od veku dieťaťa, jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú, má výživné zabezpečiť primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne, ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelávanie dieťaťa, pričom ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Dokazovať je potrebné len nadštandardné výdavky, resp. potreby dieťaťa, ktoré vybočujú z rámca potrieb iných detí v rovnakom veku. Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti je súd povinný prihliadať aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Na strane povinných rodičov dieťaťa, súd zisťuje ich reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady a prihliada aj na ich ďalšie zákonné vyživovacie povinnosti. Ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona o rodine stanovuje, že dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni svojich rodičov, preto výška výživného preto môže byť v takomto prípade určená tak, aby zodpovedala aj zvýšeným potrebám dieťaťa. Je však potrebné mať na pamäti, že miera týchto potrieb je ovplyvňovaná schopnosťami a možnosťami povinného rodiča a jeho životným štandardom. V prípade, ak sú schopnosti a možnosti rodiča obmedzené, je potrebné mať za to, že odôvodnenými potrebami sú len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb nutných pre život kultúrneho človeka.

11. Vychádzajúc z uvedených úvah je potrebné zdôrazniť, že výživné nie je možné určovať mechanickým výpočtom. Námietky matky o nesprávnom zistení skutočného stavu vecí a následnom nesprávnom právnom posúdení vecí vo vzťahu k zisteniam súdu a jeho záverom pri určení výšky výživného odvolací súd uvádza, že určené výživné zodpovedá zákonným kritériám. Zákon o rodine pri rozhodovaní o výške výživného vymedzuje kritériá ako určitý návod pre súd, kombináciou ktorých sa má určiť konkrétna výška výživného. Na strane oprávneného sú to relevantné odôvodnené potreby, na strane povinného sú to možnosti, schopnosti a majetkové pomery. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumejú sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, nadaním, získanými skúsenosťami. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že súd vychádzal z týchto zákonných kritérií pri určení výšky výživného. Odvolací súd uvádza, že zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k možnostiam a schopnostiam otca možno považovať za správne, keďže po oboznámení sa aj s obsahom spisu Okresného súdu Trebišov sp.zn. 8P 97/2017 mal dostatočne komplexný prehľad o príjmoch otca na čas po rozvode. Súd prvej inštancie pri určovaní rozsahu výživného správne zistil príjem otca preukázaný listinnými dôkazmi a zohľadňoval náklady rodičov na živobytie, ako aj ich majetkové pomery, zodpovedá zákonným kritériám určovania rozsahu výživného s prihliadnutím na príjem otca zistený listinnými dôkazmi a správnym prihliadaním a zohľadňovaním nákladov rodičov na živobytie, avšak vzhľadom na to, že uspokojovanie odôvodnených potrieb maloletých detí je vždy limitované možnostami a schopnosťami rodičov, bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o určení výživného na čas po rozvode vecne správne a zohľadňujúce zákonné kritériá pre určenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom. Čo sa týka argumentu odvolateľky, že v minulosti bývalý manžel vkladal na ich spoločný účet rôzne sumy v hotovosti, z vykonaného dokazovania vyplýva, že na Okresnom súde Trebišov prebieha konanie sp. zn. 8P/97/2017 o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. X. na čas do rozvodu, v rámci ktorého sa konajúci súd s touto skutočnosťou vysporiada, keďže ide o vklady realizované ešte za trvania manželstva pred podaním návrhu na rozvod.

12. Odvolacia námetka, že telefonický kontakt medzi otcom a maloletým, tak ako ho určil súd prvej inštancie, nie je v záujme maloletého, nekorešponduje s vykonaným dokazovaním, keďže zo správy kolíznej opatrovníčky vyplýva, že maloletý má s otcom dobrý vzťah. Tento vzťah sa môže umocňovať aj telefonickým kontaktom v čase, keď maloletý nie je s otcom, ktorý splnil aj materiálnu podmienku tohto kontaktu zakúpením mobilného telefónu maloletému synovi. Istý diskomfort, ktorým argumentuje matka, nie je z pohľadu odvolacieho súdu natoľko intenzívny, aby odôvodnil obmedzenie tohto kontaktu v intenciách odvolania matky.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav vecí, ktorý posúdil podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho záverom sa odvolací súd stotožňuje. Matka v odvolaní neuviedla žiadne nové a podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie, pretože úvahy súdu obsiahnuté v odôvodnení

napadnutého rozsudku vyplývajú z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a zároveň rešpektujú právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.7.2018 č.k. 7CoP 58/2018-209.

14. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie správne a zákonne vo veci rozhodol, odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, pričom zároveň reagoval na podstatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľky.

15. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).